

Dag 436 – zaterdag 8 maart

Ik slaap slecht. De hele nacht heb ik me liggen afvragen of Max het wel naar zijn zin heeft en niet te veel stress lijdt. Maar ik ben de enige die daar van wakker gelegen heeft duidelijk. Bart vertelt me 's ochtends dat Max zelfs niet is wakker geworden toen hij voorbij de benches is geslopen om half vijf. Max lag ononderbroken concert te geven voor Lagun. Ook wanneer ik al vroeg beneden kom, lijkt Max niet erg gehaast om op te staan. Tot hij de lijn voor de ochtendwandeling ziet natuurlijk. In zijn enthousiasme springt onze geblokte gepensioneerde helemaal over zijn jonge kameraad die maar raar staat te kijken. "Is die kanjer nu echt over mij gesprongen?" Ja Lagun, alle andere hondjes ter wereld vinden het wèl leuk om een leibandje aan te krijgen om te gaan wandelen. Daar kijk je van op hé? ;-)

De ochtendzonnestraal geeft nog niet echt veel warmte. We maken een zalige wandeling... door het slijk... want de paden zijn nog niet opgedroogd. Lagun vindt het de max. Max... die vindt dat iets minder de max en zal toch trachten de diepe plassen te vermijden. Geen waterrat?

Max mag vandaag bij Bart blijven. Ik ben samen met Lagun van dienst om een aanvrager van een hulphond te interviewen en daarna hebben we groepstraining in het centrum.

Lagun is erg rustig. Ook wanneer hij Lambiek ziet. Oei, zou hij dan toch niet geslapen hebben vannacht door het concert van Max? Het lijkt er wel op.

Gelukkig is mijn kleine man voor de training wel in vorm. En hoe! We doen redelijk moeilijke oefeningen samen met Lambiek, Xena en Rinja. Zo moeten we onze hondjes doen zitten en blijven en zelf wegstappen naar een andere hond en daar twee volle minuten blijven staan voordat we onze eigen hond oproepen. Lagun doet het prima, ook al heb ik hem zelf nog nooit zo lang doen wachten. Het enige waarbij hij 1 keer in de fout gaat, is dat hij even gaat rechtstaan maar dan nog blijft hij op dezelfde plaats, me voortdurend nauwlettend in de gaten houdend.

Vervolgens houden we een wedstrijdje. Twee aan twee moeten we achtereenvolgens netjes aan de voet wandelen, zitten, liggen, staan, dan in looppas aan de voet, vervolgens slenteren aan de voet, aan de voet komen wanneer we zelf in een rolstoel gaan zitten, en vanuit die positie onder de rolstoel kruipen om daar een volle minuut te blijven liggen, daarna doorstappen, een zakje hondensnoep oprapen onderweg (wat een gemene keuze om een zakje snoep met eendensmaak op Lagun's pad te leggen!) en vijf meter verder stoppen, zitten en het zakje afgeven. Wie in de fout gaat, moet terugkeren naar de vorige stap.

Mijn kleine man doet het voortreffelijk. Ik zal binnenkort nog moeten ophouden met 'mijn kleine man' te zeggen als ie zo blijft vorderen. ☹ Het enige dat niet wil lukken, is om Lagun onder de rolstoel te krijgen terwijl ik er blijf in zitten. Dat hebben we nog niet genoeg geoefend en verschilt redelijk van de oefening 'onder' in de trein natuurlijk die hij heel goed kan intussen. Maar in de trein moet hij van opzij onder mijn stoel kruipen, niet van langs achteren. Dat wordt even oefenen.

We komen terug thuis tegen vijven waar we een ronkende Max aantreffen aan de voeten van Bart. Ja, Max is nog niet geweken van Barts voeten zo krijgen we te horen. Tot hij zijn soortgenoot in het vizier krijgt, dan komt de pup in Max weer boven en zetten ze het op een dollen in de tuin. Max weet af en toe nog geen blijf met zijn energie en opwinding en probeert dan wel te rijden op Lagun maar ik denk dat hij het verhaal van de bijtjes en de bloemetjes heeft gemist en niet goed weet hoe het

moet. Hij gaat alsmat tussen Lagun's poten snuffelen en begint vervolgens in de lucht te rijden. Lagun bekijkt hem ook met zo een blik van "kerel, wat doe je nou?!" en trekt er zich weinig van aan.

We beslissen om een lange wandeling te gaan maken en de twee viervoeters zijn het daar duidelijk mee eens. Max is nog wat hevig in het begin en trekt aan de lijn maar heeft al gauw door dat ik beslis waar we heen gaan, niet hij. Gelukkig beseft hij duidelijk niet hoe sterk hij wel is en valt hij netjes in de pas. Voor Lagun is het ook een goede oefening om eens door iemand anders te worden 'gewandeld'. Al lijkt dat nog geen groot succes. Zelfs met de Easy Walk hoor ik hem sleuren bij Bart. Hm, niet ok. Bart durft het kleine grut natuurlijk niet te hard te corrigeren maar ik weet hem wel te overtuigen van wat kordater te zijn. Dat staat toch niet, zo een 'ruige' man met een losbandig ongehoorzaam platjasje en ik ernaast op hakken met een kolos van een Boxer netjes aan mijn voeten... ☺

We onderbreken onze wandeling op het dorp om ons eigen avondmaal te nuttigen op terras. Zou Max een terrashond zijn? Jazeker! We zitten zelf nog niet neer of Max heeft zich al geïnstalleerd aan mijn voeten. De hele tijd ligt hij alles op zijn gemak te bekijken. Hij schooit niet, gaat niet door het lint wanneer een poes passeert zoals Lagun, blaft niet naar andere honden die passeren... Alleen de dienstster doet hij even schrikken door vanonder tafel te komen piepen wanneer ze onze borden brengt maar ook haar weet hij al gauw in te palmen met zijn charmes. ☺

Na het eten zetten we onze wandeling voort en wanneer we een uur later thuis komen en iedereen zijn buikje heeft rond gegeten, gaan we er allemaal lekker gezellig bij liggen. Hoewel dat 'gezellig' even in het gedrang komt. Ik maak een fout blijkbaar door een oud donsdeken aan mijn voeten te leggen om de woefjes iets zachters te geven dan de tegelvloer om op te gaan liggen. Lagun pakt het deken onmiddellijk volledig in en wanneer Max komt snuffelen en zelf aanstalten maakt om er te komen bij liggen, wordt hij genadeloos aangevallen door het kleine grut. Wat is me dat nou?! Lagun ziet er regelrecht gemeen uit: hij veert recht, haar recht, tanden bloot, lippen trekken en hapt naar Max. Even denk ik dat dat het einde zal zijn van Lagun – stel je voor dat Max terug knapt?! Maar nee, Max deinst terug en geeft Lagun zijn ruimte. Wow... maar mijn klein grut geeft niet af en blijft lippen trekken. Jij mag even gaan afkoelen buiten makkertje voordat Max van gedachten verandert. Pfff. Spannend toch. Zou iedereen nu zijn plaats kennen? Ik denk het wel en laat de viervoeters nog even samen uit in de tuin. En ja hoor, Max gaat zich nu niet meer zo opdringen bij Lagun en onze platjas loopt er lekker ontspannen bij. Iedereen is terug vriendjes. Wat een pak van mijn hart.

Ik lok beiden in hun respectieve bench met een denta en ga met een gerust gemoed zelf slapen.

Dag 437 – zondag 9 maart

Max slaapt goed maar Lagun huult ons wakker om acht uur.

De twee zijn hun akkefietje van gisteravond duidelijk vergeten en crossen in de tuin dat het een lieve lust is. Nu ja, Max draait rondjes rond zijn eigen as terwijl Lagun van die "drive by's" doet met de knabbelschoen van Max in zijn snoet.

We maken er een lazy Sunday morning van en genieten allemaal samen in het zonnetje. Bart en ik eten 's middags samen op ons terras en Max en Lagun knorren aan onze voeten. Ze wachten beleefd hun toer af. Zalig.

Deze middag heeft Elena Oost-Vlaams kampioenschap in de sporthal van Bourgoyen vlak bij. Ik heb beloofd om te gaan kijken maar wil Max niet alleen achterlaten thuis. Ik weet van vroeger dat alleen assistentiehonden zijn toegestaan in de sporthal. Zou Max in de auto kunnen blijven zitten zonder de boel af te breken? We zullen het gauw ontdekken... Barts auto is redelijk hoog om in te springen maar Max volgt gezwind Laguns voorbeeld en wipt er enthousiast in. Alleen wipt Max dan ook nog even over de rugleuning de achterbank op en komt hij in ons oor kwijlen. Hij laat zich niet terug naar achteren de koffer in sturen. Misschien is hij het wel zo gewoon? We laten hem. Aan de sporthal toegekomen, parkeren we in de schaduw, zetten de ramen van de auto wat open en gaan we snel met Lagun, maar zonder Max, naar de wedstrijd kijken. Zo een wedstrijd duurt niet lang natuurlijk en op een half uur tijd staan we terug aan de auto om daar Max stoer kijkend vanop de bestuurderszetel aan te treffen. Haha, zo zal er niemand inbreken, het beste bewakingsstelsel dat je kunt inbeelden. ☺ Max is braaf geweest en als beloning halen we hem er ook bij en gaan we heerlijk wandelen in het natuurreservaat van de Bourgoyen. Het is werkelijk prachtig weer en zowel twee- als viervoeter geniet met volle teugen. Tegen vijven krijg ik een berichtje van mijn zus dat de prijsuitreiking zal beginnen. Ik krijg het niet over mijn hart om Max terug in de auto te stoppen maar Bart offert zich op om even met hem aan de deur te blijven wachten. Lagun krijgt zijn jasje opnieuw aan en wij gaan binnen kijken.

Het duurt ook niet lang voordat Elena de titel en medaille van Oost-Vlaams kampioene in ontvangst mag nemen. Joepie! Bravo meisje! Lagun blijft stoïcijns kalm onder het oorverdovende applaus en getoeter.

We gaan meteen het blijde nieuws buiten verkondigen en daar treffen we Bart en Max aan met hun eigen fanclub. De gymnasten beginnen buiten te stromen. Mauri heeft intussen ook vernomen dat we onze logé bij hebben en zij komt naar buiten gelopen met grote zus Elena in haar kielzog. Ze zijn goed honden gewoon en geen van beiden deinst weg voor Max zijn borstomvang en stevige kaken. Onze Boxer zelf laat zich de aandacht ook welgevallen. Zijn koddige korte knolstaartje kan niet sneller kwispelen en ik zie geen veters kwijl verschijnen. Hij lijkt geen stress te ervaren nu. We houden even kort een fotosessie met al onze kampioenen samen en dan is het tijd om terug huiswaarts te keren.

Heerlijke rust voor iedereen.

Dag 438 – maandag 10 maart

Vandaag moet ik terug in Brussel werken en ook voor Bart zit de vakantie erop, hij mag de vroege op. Max zal vandaag dus een paar uur alleen moeten zitten. Hoe zorgen we ervoor dat dat voor iedereen zo aangenaam mogelijk wordt? Makkelijk dus: we laten de twee even de tuin in, we prepareren intussen hun ontbijt, we stoppen Lagun met ontbijt in de bench en lokken Max weg bij de bench met zijn leiband. We gaan twintig minuten wandelen met Max, komen thuis, geven Max zijn ontbijt, maken onze eigen tas en lunch klaar, we ontbijten zelf, laten Lagun uit de bench wanneer Max klaar is met eten, laten de twee vriendjes nog wat spelen in de tuin, vullen een Kong met lekkers voor Max, zetten een bakje water in zijn bench, lokken Max de bench in met de Kong, boeltje dicht, Lagun vangen en wegwezen.

Oh ja, en we staan een half uur vroeger op dan anders. ;-)

Lagun slaapt de hele weg in de trein. Uitgeput? Ik geloof nu echt dat onze kleine man geen oog dicht doet 's nachts. Overdag in het bureau zal hij zijn schade dubbel en dik inhalen.

In het station van Brussel Noord botsen we plots op een blinde mevrouw met haar geleidehond. Ik ga in de remmen maar te laat. Haar hond is helemaal afgeleid en wil dag komen zeggen aan Lagun. Ze begrijpt het niet. Ik trek me wat terug achter de hoek met Lagun en wacht daar even met mijn kleine grut. Hij blijft er heel kalm onder. Na een halve minuut zetten we onze weg voort. De andere hond kijkt nog steeds af en toe achterom. En Lagun wil zelf ook wel eens gaan vragen wat dat gekke spul is op die hond zijn rug maar met enkele simpele aandachtsoefeningen houd ik Lagun relatief makkelijk in het gareel. De ruwe hoeken beginnen er toch echt af te slijten.

Een keer slechts wordt Lagun wakker vandaag in het bureau. Ik neem hem even mee tot in de keuken maar hij slaat af naar de receptie. Zou hij zijn behoefte moeten doen? Ja, tegen dat ik hem heb ingehaald, staat hij al aan het raam naar de tuin te krabben bij onze nieuwe receptionist. Karel was gelukkig voldoende ingelicht over onze jongste collega. Lagun doet een plasje en zelfs tot twee hoopjes. Amai, dat was nodig precies. Zou hij niet durven of niet de kans krijgen met Max in de buurt thuis vraag ik me nu af?

In het bureau zelf loopt hij wat neuterig. Hij begint zenuwachtig te snuffelen aan een kastje bij Sarah en zij doet me teken alsof Lagun gek aan het worden is. Hm, hij gaat nooit zomaar snuffelen, er zal echt wel iets onder liggen. Ze gelooft me eerst niet maar wanneer ze de kast verschuift komt het tennisballetje tevoorschijn dat afgelopen vrijdag nog dienst deed als inktviskopje. Wie is hier nu gek? 😊

Bij onze thuiskomst worden we opgewacht door een enthousiaste Max die blij is van ons te zien en die eerder al vrij is gelaten uit zijn bench door mijn ventje.

Wanneer ik de living in kom, zie ik echter al bliksemsnel een potentieel probleem: de Kong met vleesvulling die ik vanochtend aan Max heb gegeven in zijn bench ligt daar open en bloot. Maar hoe bliksemsnel ik dat ook heb gezien, Lagun was sneller. Hij vliegt er meteen op en zodra Max een stap in zijn richting zet, zit hij er boven op. Ik moet Lagun bij zijn nekvel van Max plukken en moet de twee even scheiden. Jeetje Lagun, snap je nu echt niet dat je met één hap van Max gewoonweg verschwunden zal zijn?! Mijn hart stond even stil. Dat van de tweevoeters echter niet. Nog geen halve minuut later lijken ze het allebei al te zijn vergeten. Kan dat echt zo snel? Ik laat Max ook bij Lagun in de tuin en jawel, opnieuw vriendjes. Ja, wij mensen kunnen er wat van leren...

Dag 439 – dinsdag 11 maart

Wanneer ik om vijf uur beneden kom om Barts boterhammetjes te smeren, hoor ik niemand piepen. We liggen allemaal nog in dromenland precies. Maar een dik uur later zal Lagun zijn wraak nemen: hij blaft mij dan wakker. En we kennen hem al intussen: eens hij begint, houdt hij niet op. Ik verwacht dat Max hem zal bijvallen maar die hoor ik niet. Ik vraag me af of Max niet een beetje doof aan het worden is. Moet ik eens testen met een snoeppapiertje.

De grote loebas begint zich alleszins heel goed thuis te voelen: deze ochtend nodigt hij mij zelfs uit om te spelen! Wat een grappig zicht toch zo een kloeke Boxer die salto's tracht te maken van blijdschap. Ik hap toe en speel eventjes bulldozer met hem.

Achteraf zal hij me daarvoor bedanken: Max krijgt steeds meer respect voor me, onze band wordt beter en deze ochtend merk ik dat wanneer ik hem kan doen zitten voor zijn ontbijtkom en zelfs tien seconden kan doen wachten.

Ik werk thuis vandaag en het wordt een bijzonder aangename dag. Mooi weer buiten: de “kindjes” spelen veel buiten, nu ja, lopen veel te snuffelen buiten maar liefst van al speelt Max toch het spelletje “schaduw”. Ik dacht dat Darko en Yana vroeger voor mijn schaduw studeerden maar Max, die speelt in een heel andere liga. De lieverd volgt je overal en wanneer je zit, komt hij tegen je aan leunen. Maakt niet uit waar maar hij moet en zal je voelen.

De enige keer dat Max wat meer rust gaat opzoeken in zijn bench (en voor een keer dat Lagun niet in Max zijn bench ligt – ’t is toch altijd beter op een ander...), word ik getraakteerd op een hilarisch tafereel. We weten intussen al dat Max mooi kan zingen wanneer hij slaapt. Nu lijkt Lagun het toch wat een vreemde serenade te vinden. Plots gaat mijn kleine grut in sluipmodus en kruipt hij op zijn kousenvoeten naar een nietsvermoedende Max. Pas wanneer hij op een paar centimeter van de oren van onze schone slaper staat, geeft hij een luide blaf. Max is duidelijk niet doof want die schrikt zich een bult! Bijna recht mijn armen in. Jeetje, die had ik ook niet zien aan komen. Max komt werkelijk steun en troost zoeken bij me. Ocharme jongen toch. Tja, Lagun zal gedacht hebben misschien van “ik niet slapen ’s nachts, jij niet slapen overdag”. Maar niemand lijkt echt wrok te koesteren en algauw is het voor iedereen back to business: Lagun probeert Max zijn speeltjes te slopen, Max verwarmt mijn voeten en ik tokkel verder op de pc.

Wanneer Bart thuis komt, hoor ik ineens een hoog blafje dat ik niet kan plaatsen. Huh? Kwam dat van Max? Ik heb hem op die vijf dagen nog geen ene keer weten te blaffen. En van zo een stoere kerel verwacht je eigenlijk wel een angstinboezemend gedonder. Maar neen hoor: doetje. ☺

Over de middag heb ik muffins met koffiesmaak gemaakt. Tien had ik er. Waarom tel ik er nu dan maar negen meer? De enige die in de keuken is geweest, is mijn klein grut. En ja hoor, die staat me daar nu toch te likkebaarden! Potjandorie zeg, wat zal dat geven: een platjasje op cafeïne!

’s Avonds zullen we het geweten hebben: Lagun zet het op een jammeren in de bench zodra wij gaan slapen. Tja, je zal wel buikkrimpjes hebben hé lieverd. Hopelijk heb je zo een lesje geleerd...

Het gejammer sterft gelukkig al snel weg – of we zijn allemaal zodanig moe dat we het niet meer horen.

Dag 440 – woensdag 12 maart

Iemand begint al vroeg op de dag aan een aarzelende ochtendserenade. Het is een klaaglijk gezang en ik vermoed dat het nog de naweeën zijn van Laguns cafeïneshot maar zeker ben ik het niet meer nu ik weet dat Max ook voortreffelijk een puppyzang kan nabootsen.

Wanneer ik beneden kom zie ik hoe dan ook nergens sporen van een hondje dat stress zou hebben gehad. Zelfs Max is niet aan het kwijlen en beiden liggen ze rustig te wachten op het moment van hun bevrijding.

Mijn ochtendroutine heb ik degelijk voorbereid deze keer en alles loopt op wielletjes. Max geniet weer met volle teugen van zijn ochtendwandeling terwijl Lagun in de bench zit te smullen van zijn ontbijt.

Hij lijkt met meer smaak te eten dan anders, nochtans krijgt hij nog steeds gewoon zijn zelfde korreltjes als altijd. Maar Max eet wel veel gevarieerder – zou Lagun denken dat hij ook wat van dat andere voer krijgt? Ik schreef het al eerder nietwaar: 't lijkt altijd zoveel beter dat van een ander.

En het gedacht doet soms ook veel.

Wat ik wel merk, is dat Lagun erg lelijk uithaalt wanneer Max zijn bench benadert en er nog eten bij hem in de bench staat. Ook al doet Max dat nu op een ogenschijnlijk rustige manier. Hij lijkt gewoon curieus te zijn naar wat de pot schaft bij Lagun en gaat eens vriendelijk snuffelen. Maar Lagun vindt daar maar niks aan en grolt en trekt lippen. Zou dat nu door Max komen? Of heeft Lagun intussen baknijd ontwikkeld? Moet ik eens testen met een andere hond waar Lagun vroeger wel al samen mee heeft gegeten...

Lagun doet precies wel beter zijn best om mij te behagen. Voert hij een strijd om het kroontje van favoriet? Niet dat dat kroontje bestaat in ons koninkrijk maar ik kan me wel inbeelden dat Lagun vindt dat hij meer rechten heeft dan die "indringer".

Wat er ook van zij, ik vind het best fijn om Lagun zo fantastisch snel en enthousiast al mijn bevelen te zien uitvoeren aan het station en in de trein. Ik geef hem wat extra aandacht en we genieten allebei met volle teugen van de quality time.

De ochtendroutine op het werk blijft dan wel weer hetzelfde. Spullen afzwieren, computer opstarten, en met Lagun drinken halen voor ons beidjes in de keuken. Of toch niet? Zodra de tussendeur van ons stuk gang naar de inkomhal en keuken met vergaderzalen open zwiert, weet ik al hoe laat het is: een conferentie. En jawel, de eerste 'pakken' zijn al aanwezig – net als de catering. En natuurlijk heb ik nu geen snoepjes, speeltje of pieper mee om Lagun bij me te houden. 'Gelukkig' heb ik nog een buffer tussen de catering en voor de gelegenheid in feestzaal omgetoverde vergaderlokalen: Jan en Gunther staan smak in het midden van de inkomhal. Laguns twee grootste fans van het Instituut, letterlijk en figuurlijk. Daar loop je niet zomaar voorbij hé kereltje. ;-) Geniet maar van de wrijfjes, intussen ga ik me bewapenen met de lekkerste koekjes uit de keuken en samen stappen we zij aan zij flink terug naar ons bureau zonder die mooie mantelpakken te bevuilen of de catering omver te stormen. ☺

Lagun vertrekt meteen naar dromenland. Maar lang duurt zijn tocht niet. Een kwartiertje verder in zijn slaap, springt hij plots recht met veel gehuil en gejammer. Ik schrik me te pletter. Het klinkt wel alsof hij vermoord wordt! Sarah heeft het zien gebeuren en vertelt me dat hij is beginnen huilen van pijn op het ogenblik dat hij van zijn rug opzij rolde om zich te rechten. Enkele weken geleden heb ik hem dat ook al eens weten voor te hebben. En eerder deze week zei Bart me nog dat hij een van Laguns poten keihard had horen kraken toen hij een "knie" deed bij Bart (met de voorpoten in de schoot). Ik maak me zorgen. Maar de lieverd laat me zonder verpinken zijn poten betasten en strekken en manoeuvreren... het lijkt wel helemaal voorbij. In de gaten te houden toch. Ik neem hem nu al een tijdje niet meer mee op mijn looptochten en denk dat ik dat hoofdstuk sowieso volledig ga afsluiten voor hem. Ik moet wat spaarzaam zijn op onze werker nietwaar.

Wanneer de conferentie gedaan is en ik met Lagun om mijn middagtheetje ga, is de catering volop aan het opruimen. De hele keuken staat nokvol met vaatwas. En toch kan ik Lagun overal makkelijk

afhouden met een 'pas toucher'. Ofwel was 't echt niet lekker, ofwel heb ik een fantastisch luisterend hondje. Ik ga voor optie twee. 😊

Of optie drie? Lagun lijkt wel een beetje apathisch vandaag. Zou er dan toch iets schelen? Wanneer ik hem even mee op sleeptouw neem naar boven om een kaartje voor een collega te gaan ondertekenen bij Maryse, is Lagun allesbehalve enthousiast. Even brengt hij het op om een kwispel te doen en een likje aan Maryses broek maar dan komt ie netjes aan mijn zijde en gaat erbij zitten. Mja, dit geloof ik zelf ook niet. Er is iets mis.

's Avonds thuis doe ik mijn tweevoetige man in bad na het avondeten. De twee loebassen beneden lijken uitgespeeld en ik laat ze vrij in de living. En leuk dat ze dat vinden! Bij mijn terugkeer ligt Max volop te knorren in zijn mand – die beseft zelfs niet dat ik terug beneden ben en op twee meter van hem af sta – en Lagun? Nergens te bespeuren... of wacht... toch! Jaja, op het kleinste hoopje gedraaid dat ik ooit heb gezien, verzonken in de kussens. In de zetel! Ook hij moet knock-out geweest zijn als hij niet op tijd heeft gemaakt dat ie wegkwam toen ik naar beneden kwam!

Dag 441 – donderdag 13 maart

Ik hoor wat zacht gejammer opstijgen van beneden. Even een lodderig oog open... zeven uur. Mja, da's schappelijk. Tijd om op te staan Veerle. Maar zou dat nu Max of Lagun geweest zijn die me een ochtendserenade bracht? Ik vermoed Max aan het tempo te zien waarmee onze gepensioneerde naar de tuin spurt. Een, twee, drie ... vier plasjes maar liefst. De hele tuin is onder gespreid. 😊

Vandaag merk ik dat de verhoudingen tussen Max en Lagun aan het kantelen zijn. Lagun staat fel vandaag. Hij laat zich niet meer berijden. In tegendeel, hij doet zelf het rijden! En Max heeft daar duidelijk niks in te zeggen, die mag ondergaan. Het tweetal speelt ook effectief meer vandaag. Max heeft zijn naam wederom niet gestolen: hij gaat geregeld op zijn achterpoten staan en bokst met Lagun die hem mooi imiteert. Haha, waar is die camera wanneer je hem nodig hebt?!

Het wordt een prachtige lentedag waarbij ik volop kan genieten van de aanwezigheid van mijn twee lieve schaduwen. Zalig, zo is het leven toch bedoeld?! Nu ja, met iets minder werk misschien, dat zou het beter hebben gemaakt. 😊

Dag 442 – vrijdag 14 maart

Het wordt een moeizame start van de dag. Iemand huult me wakker om 6 u. Ik vermoed opnieuw Max maar zeker ben ik het niet.

Na de ochtendroutine die er nu goed in zit bij me, moet ik Lagun weer in zijn tuigje zien te krijgen. Geen makkelijke opdracht zo blijkt. Zou de positieve associatie van bij het joggen alweer helemaal verdwenen zijn? Lagun stormt weg met zijn staart tussen zijn poten wanneer hij me nog maar naar de deur van de berging ziet gaan met mijn jas aan en werkrugzak. Pffff...

Ben ik niet genoeg met hem bezig geweest?

Nochtans toont hij in Brussel-Noord alweer een knap staaltje. In de wagon voor ons stapt diezelfde blinde man met zijn geleidehond uit die we al een paar keer hebben gezien. Ze zijn dichterbij de trap naar beneden dan wij dus ik beslis om hen wat voorsprong te geven en werk op aandacht van Lagun. Dat werkt wonderwel. Wanneer ik terug voor me kijk om verder te stappen, merk ik dat ik oog in oog

sta met die blinde man. Eum?! Zijn hond heeft verdorie zo te zien rechtsomkeer gemaakt om even hallo te komen zeggen aan Lagun. Ik leg de meneer de situatie uit, hij geeft zijn deugniet een berisping en we kunnen elk ons pad verder zetten. En dan besef ik dat Lagun die hele tijd eigenlijk enkel maar aandacht heeft getoond voor mij. Wauw. Chapeau lieverd!

Op het werk laat ie dan wel weer een steekje vallen. Hij is me voor in de keuken en springt op tegen een collega die net een koekje voor bij zijn koffie heeft geopend. Potjandorie! Non Lagun!

De rest van de dag moet hij precies bekomen van zijn berisping (meer waarschijnlijk van de nachtelijke serenades van Max natuurlijk maar goed).

's Namiddags maak ik hem even wakker om de tuin van 't BIPT te gaan bemesten en dat doet hij wonderwel. Er zitten twee nieuwe collega's aan het onthaal nu. Ze kijken verwonderd toe wanneer die bruine loebas zich zomaar achter hun desk waagt en recht op de deur naar de tuin afstapt. "We wisten zelfs niet dat die deur open kon!" 😊

Op het perron vandaag staan we te genieten van 't zonnetje tot onze trein eraan komt. Maar de zon is niet het enige dat ik voel branden: ik draai me om en zie een koppel door het raam in de muur waar we tegen leunen staan staren naar Lagun. En ze blijven staren. Zouden ze ons kennen? Canisha kennen? Hachiko? Hoe dan ook, Lagun is op zijn opperbest en maakt een goede indruk. Hij kijkt wel naar de duiven die voor onze neus de sporen aan het proper pikken zijn maar blijft daar rustig onder. Alert, maar rustig. Dat is al een hele vooruitgang van zijn zenuwachtige gepiep bij elke vogel en het ter plekke staan trippelen op zijn voorpoten alsof hij een volbloed hengst was.

Vanavond hebben we een MAG-vergadering in een nieuw café. 'k Heb geen zin om Max alleen te laten zitten en enkel Lagun mee te nemen dus beide vriendjes vliegen in de koffer. Het is Barts laatste avond als voorzitter van het Oost-Vlaams comité en ik heb als verrassing hapjes mee en taart gebakken. Alles staat verstopt op de achterbank. Ik hoop maar dat de twee viervoeters me niet verraden...

De rit verloopt heel vlot en in het café zijn we welkom met onze twee viervoeters. Het lijkt wel alsof iedereen tegenwoordig met hondensnoepjes in zijn of haar tas rondloopt. Nog voor de avond om is, hebben onze vriendjes er een love handle bij gesneukeld. De vergadering zelf vindt plaats in een zolderzaal boven het café. Max en Lagun mogen er vrij rondlopen en de vergaderaars trachten af te leiden met hun verleidingstechnieken. Uiteraard trekken ze allebei voortdurend naar Arne, de enige uit ons gezelschap die allergisch is voor honden. Maar telkens wanneer ik aanstalten maak om de twee in de auto te gaan stoppen voordat Arne helemaal muteert, houdt hij me tegen. Ze zijn zo lief ... Ja dat vind ik ook wel eigenlijk. Op het occasionele gerollebol na en de wisselende pogingen om mekaar tegen de grond te rijden en zich als baas op te werpen, gaan ze er rustig bij liggen of staan flokken bij iemand. Of zoals Max doet: met de voorpoten op een stoel om de vergadering goed te kunnen bijwonen. 😊

Dag 443 – zaterdag 15 maart

We hebben Train The Trainer van Canisha vandaag. Voor Max zal dat wat te veel van het goede zijn denk ik: een hele dag met vier andere honden opgesloten in een kleine ruimte... ik bespaar het de lieverd en laat hem een dagje genieten van het koninkrijk thuis samen met Bart.

Lagun is wel van dienst en hem laad ik dan wel in in de auto van Daphné die ons komt oppikken. Gelukkig is het duidelijk dat zij kindjes en honden heeft; ik zou me wat schuldig voelen om een met kwijl van Max gestylde en ruivende platjas in een blinkende automobiel los te laten. Maar Daphné stelt me gerust: haar auto is een gebruiksvoorwerp.

Die van Bart ook zegt ie, maar hij heeft er voor mij nooit honden of kinderen in vervoerd en ik zie hem soms wel eens slikken wanneer een hondje zijn tong uitslaat tegen de ramen of een half strand afschudt uit zijn vacht... zo ook gisteren met Max die toch een beetje zenuwachtig was en – zo bleek achteraf – niet alleen zijn tong tegen de ruiten had gezet maar ook zijn tandjes.

Wanneer we 's namiddags terug thuis worden afgezet, vertelt Bart me dan ook dat hij zijn ongenoegen tegenover Max heeft duidelijk gemaakt. "Hij was mijn vriend niet vandaag", zegt hij met een ernstig gezicht terwijl Max al kwispelend met zijn knuddige stompje tegen hem aangeleund staat... Ja hoor liefje, ik geloof er niks van dat je die lieve aanhankelijke snoet en droopy oogjes hebt kunnen negeren de hele dag... ;-)

Lagun was best wel moe van zijn dagje Rinja en Lambiek ambeteren maar er kan nog een rondje met Max in de tuin vanaf. Allebei nog even de rug van de ander uitproberen... even lekker luchtboxen... Max legt Laguns haren terug in de plooi met wat gezever en klaar zijn wij. Ze krijgen allebei eten, mogen nog even een plasje maken en dan is het benchtijd want vanavond gaan Bart en ik naar toneel en ik zie me de twee niet kalm aan mijn voeten te houden gedurende drie uur. Een goede beslissing zo zal al gauw blijken: de stoelen in de zaal staan zo dicht op elkaar dat zelfs wij moeite hebben om onze voeten ergens kwijt te kunnen. Stiekem ben ik jaloers op de ruimte die Max en Lagun hebben in hun bench nu...

Wanneer we thuis komen, liggen ze alletwee knock-out te ronken in hun bed. Zouden we ze nog wakker maken? Misschien best wel als we morgen wat willen uitslapen...